

som „Tro og Tillid“ ud af Ens Foredrag, thi naar Enhver blot taler efter sin Tro og sin Overbevisning, og naar det bliver udtalt tydeligt og klart nok, saa er han i den Henseende ansvarlig og angerløs.

Jeg kommer nu til en anden Del af den meget ærede Ministers Foredrag, og det var en meget lang Del, som ligeledes var bygget paa en ren Misforstaaelse. Den ærede Minister vilde bevise, at den botaniske Have stod Universitetet langt nærmere end Kunstsamlingerne gjorde, og at Kunstsamlingerne slet ikke havde Noget med Universitetet at bestille. I den Henseende er jeg fuldkommen enig med den ærede Minister, og det i den Grad, at jeg ikke skjønner rettere, end at den ærede Minister ved sit Foredrag netop har anbefalet vort Forslag. Jeg siger, at den botaniske Have netop er en Universitetsdag, og derfor ville vi flytte den over til Universitetet. Mine Ord, som gave Anledning til denne Misforstaaelse, vare rettede imod det ærede Medlem for Morsø (Schjorring). Det ærede Medlem sagde nemlig, at vi paa samme Tid, som vi flyttede den botaniske Have over til Universitetet, vilde flytte Kunstsamlingerne over til Kommunitetet, hvor de ikke havde Noget at bestille, men derimod udtalte jeg, at de ialfald havde ligesaa meget at bestille paa Kommunitetets Budget som den botaniske Have. Mine Betragtninger falde altsaa fuldstændig sammen med den ærede Ministers, og jeg skal sige Grunden, hvorfor jeg finder, at Kunstsamlingerne i hvert Fald have mere at bestille med Kommunitetet end den botaniske Have. Det er, fordi Kunstsamlingerne, saaledes som de nu engang ere anlagte, og som vi tilstræbe mere og mere at anlægge dem, mere ere til Glæde, Gavn og Nytte for den almindelige Befolkning. Af denne Grund er det, at jeg tror, at de have langt mere at gjøre med Kommunitetets Formue, end man kan sige, at den videnskabelige, botaniske Have har. Denne Del af den ærede Ministers Foredrag hviler altsaa ogsaa paa en ren Misforstaaelse. Jeg kommer nu tilbage til det, hvormed den ærede Minister begyndte, som ndgjorde Glands punktet i hans Foredrag, og hvori jeg tror, han brugte Udtryk, som i hvert Fald i Stykke ikke gave mine Noget

efter. Det var angaaende det Spørgsmaal, om det var rigtigt i Spidsen for et Statsanlæg af denne Betydning at sætte en privat for Rigsdagen aldeles uansvarlig Mand. Jeg vil nu, idet jeg kommer til at omtale dette, gjentage, hvad jeg sagde før, nemlig at naar vi omhandle dette Spørgsmaal, saa er det selvfølgelig ikke for i fjerneste Maade at forringe den Anerkjendelse, som den ærede Minister kan have været fuldt berettiget til at hde Bedkommende, og jeg skal tilføje, at jeg for mit Bedkommende havde foresat mig ikke at røre ved dette Spørgsmaal, hvis ikke den høitærede Minister havde bragt det frem paa den Maade, som han gjorde igaar. Det var altsaa ikke for i mindste Maade at forkleine den vedkommende Mand's Forhold i denne Sag, men fordi det var et Principspørgsmaal, som her forelaa, at jeg omtalte det, og jeg hentede da mine Betragtninger ud af den ærede Ministers Foredrag, og jeg skal bede de ærede Herrer at se efter i Tidenden, naar det Foredrag, som den ærede Minister holdt igaar, er blevet trykt. Jeg uddrog da af dette Foredrag den Tanke, at dette Anlæg af de paagjældende Embedsmænd — og der maa jo være mange Sagtyndige iblandt dem, som burde være stiftede til at paatage sig det Hverv, at være Formand for denne Kommission, — var begyndt uheldigt, og at den høitærede Minister ikke havde kunnet komme til det Punkt, som han nu har naaet, hvis han havde sat en Embedsmand i Spidsen for Kommissionen og at han derfor er tyet til en privat Mand. Paa denne Tanke drog jeg den simple Slutning, at naar en Minister ikke kunde faae det ud af alle sine Sagtyndige, saa kunde han ikke i samme Dødblik behæbre Mindretallet, at det ikke var kommet med detaillerede Overslag. Men Sagen selv har efter min Formening en meget alvorlig Side. Jeg finder til en vis Grad det, som den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Dinesen) bemærkede, rigtigt, nemlig at der gives mangt et Forhold, hvori vi maa sætte Pris paa at faae private praktiske Mænd til at hjælpe Embedsmændene, der stundom kunne være mindre praktiske, end de burde være, og utvivlsomt og